

HENRI STORCK (+ Ukkel 17 september 1999)

Henri STORCK werd op 5 september 1907 te Oostende geboren. Hij was een van de pioniers van de Belgische cinema, waarop hij een onuitwisbare stempel heeft gedrukt.

Zestig jaar cinema, zeventig films. Zijn eerste korte films zijn stuk voor stuk poëtische meesterwerkjes, die voortaan in de galerij der klassiekers thuishoren: *Beelden van Oostende* (1929-1930), *Plezierreinen* (1930), *Strandidylle* (1931). In de jaren dertig leunde hij sterk aan bij het avant-gardisme van de Franse cineasten, voornamelijk van Jean VIGO. Voor *Zéro de conduite* was hij zijn assistent. Als sterk bewonderaar van Robert FLAHERTY verhiel STORCK de documentaire films – de film van de realiteit – tot grote kunst. In de woelige periode vóór de tweede wereldoorlog klaagde hij, met zijn edelmoedige, vrije geest, de hypocrisie en de lachwekkende houding van de politiciers aan in het satirisch pamflet *Geschiedenis van de onbekende soldaat* (een montagefilm van actualiteitsfilms uit 1932). Het daaropvolgende jaar nam hij met Joris IVENS een duik in de arbeidersmiserie van de “Borains” tijdens de grote mijnwerkersstaking van 1932 – *Borinage* (1933). In 1937 bracht hij met Huizen van ellende in schokkende beelden de onmenselijke leefomstandigheden in de krotten aan het licht.

Boerensymfonie is een omvangrijke antropologisch fresco, gedraaid van 1942 tot 1945 op het ritme van de seizoenen in de Brabantse boerderijen. Henri LANGLOIS, stichter van de Franse cinémathèque bestempelde dit lyrisch werk als een van de 200 meesterwerken van de film. Verder is Henri STORCK de auteur van een 10-delige cinematografische reeks over de Belgische folklore: *Feesten in België* (1970-1971).

Hij was ook een van de pioniers van de film over kunst. *De wereld van Paul Delvaux* (1946), zijn eerste essai getuigde al van een groot meesterschap. *Rubens* (1948), gemaakt in samenwerking met Paul HASAERTS, behaalde op het festival van Venetië de eerste prijs van de documentaire film. De laatste film die Henri STORCK draaide – een co-realisatie met Patrick CONRAD – was de langspeelfilm *Permeke* (1984-1985).

Een lange speelfilm mag, om twee redenen, terecht als een baanbrekend werk worden beschouwd. In *Het banket van de smokkelaars* pleitte STORCK reeds in 1951 – in de stijl van de comédie – voor de afschaffing van de Europese grenzen. Achteraf bekeken kan zeker worden gesteld dat Henri STORCK er met deze film in geslaagd was een van de eerste kwalitatieve Belgische films te hebben gemaakt, vóór er sprake was van filmsubsidiëring.

Zijn leven lang ijverde Henri STORCK voor de oprichting van een nationale cinema. Hij was een en al aandacht voor origineel werk en hij was ook steeds bereid jonge regisseurs, die hem om raad kwamen vragen, te helpen. In die geest stichtte hij het Centre du film sur l'art (CFA) en het Centre de l'Audiovisuel à Bruxelles (CBA), een onafhankelijk productieatelier dat zich tot doel heeft gesteld documentaristen aan te moedigen en te steunen in hun ambitie om een persoonlijk standpunt te vertolken.

De hele Belgische film is in diepe rouw.

Patrick VANSLAMBROUCK